

תת"ע 281/01/2019 - מדינת ישראל נגד רותם ענת קרון

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 281-01-19 מדינת ישראל נ' רותם ענת קרון
תיק חיזוני: 90507502194

בפני כבוד השופט אור לרנר
מ雅思ימה
נגד
נאשימים
רותם ענת קרון באמצעות ב"כ עו"ד רافت אסדי

החלטה

בפני בקשת הנאשמת לבטל את כתוב האישום נגדה מחמת התוישנות.

הנאשמת טוענת כי כתוב האישום שבندון מבוסס על צילום של מערכת A/3 ולפיכך חובה היה על המ雅思ימה להודיע לנאשמת על העבירה תוך 4 חודשים מיום ביצוע העבירה ובכך היא כולה, שכן הودעת הקנס אכן נשלחה לכתובתה הרשמה במועד, אך חזרה בציגן "לא ידוע בمعنى". לטענת הנאשמת יש בכך כדי לסתור את חזקת המסירה, שכן הנאשמת מתגוררת בכתובתה הרשמה ומקבלת דברי דואר בכתובתה זו. לצורך תמייה בטענותיו, הפנה ב"כ הנאשמת להחלטות של בית משפט לתעבורה- **18-03-5906 מדינת ישראל נ' מלכה ניב (23.4.18)**, **16-08-2517 מדינת ישראל נ' חוסאם אבו דין (17.1.17)**, ותת"ע 8510-03-16 מדינת ישראל נ' דיאנה גורשומוב ואח' (28.11.16), בכולן התקבלה טענה דומה.

ב"כ המ雅思ימה מתנגד לבקשתו וטען כי בהתאם לתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי, די בשליחת הודעת הקנס במועד, במיוחד כאשר הנאשמת שילמה את הסכום הקבוע בין הודעת הקנס וכן אף בהתאם להוראת סעיף 225א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב- 1982 (להלן: "**החסד" פ'**).

בעניין האמור הוסיף וטען ב"כ הנאשמת כי נוכח העובדה שטענתה העיקרית של הנאשמת, במסגרת בקשתה להארצת המועד להישפט, היא כי היא כלל לא קיבלה את הודעת הקנס במועד, אין מקום להחיל עליה את הוראת סעיף 225א(ב) לחסד"פ.

דין והכרעה

החסד"פ קובע, במסגרת סעיפים 225א – 239א, מסגרת מועדים בהם על התביעה לשלווח לנאים הודהה על ביצוע

עבירה או זימון למשפט. מטרת סעיפים אלה היא להביא לידית הנאשם את הכוונה להעמידו לדין וזאת על מנת שלא להפתיע אותו במועד מאוחר מדי ולהקשות עליו להtagונן מפני המি�וחס לו (ר' דנ"פ 9263-99 מ"י נ' בקשי).

תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד- 1974, נועדה להשלים את הוראות החוק האמורויות וקובעת חזקת מסירה אשר קמה עם הוכחת משלוח ההודעה/הזמןנה למשפט בדו"ר רשום ולאחר שחלפו 15 ימים משלוח ההודעה. המדבר בחזקה הנינתנת לסתירה מקום בו הנאשם מוכיחה כי לא קיבלה את הזמנה מסיבות שאין תלויות בה ולא עקב הימנוותה מלקבלה.

במקרה שבנדון, הוודעת הקנס חוזרת בציון "לא ידוע בمعنى" וזאת למרות שמדובר בכתובת הרשמה של הנאשםת, בה היא מקבלת דברי דו"ר. בכך לטעמי סתרה הנאשםת את חזקת המסירה והוכיחה כי לא קיבלה את הוודעת הקנס מסיבות שאין תלויות בה ואין מדובר בהמצאה כדין (ר' אף החלטות הנ"ל).

באשר לתשלום הקנס, הרי שהנאשםת שילמה את הקנס, בתוספת ריבית פיגורים, עוד לפני הגישה בקשה להאריך מועד להישפט על מנת להימנע מהליך גביה ולא כהודה , ובכל מקרה, לאחר שבקשה להארכת המועד להישפט התקבלה, הרי שהרשעתה בוטלה, הלכה למעשה, ולא ניתן עוד להתייחס אליה.

שאלה אחרת היא עניינו של סעיף 225א(ב) לחס"פ הקבוע כי הגבלת המועדים הקבועים בסעיף 225א לא תחול על מי שהגיש בקשה להישפט. לטעמי הוראת חוק זו אינה חלה על מי אשר מראש לא זמן/ לא נשלחה לו הוודעה כדין, אחרת נמצא בעניינים של אלה במלכוד בלתי פתר.

מה יעשה נאשם אשר מגלה בדיעד כי נשלחה לו הוודעת קנס/ הזמנה לדין, גם אם היא נשלחה שלא על פי המועדים הקבועים בחוק? הרי משטרת ישראל (מפני"א), אינה מטפלת בטענות התיישנות. ר/ החלטת כב' הש' קאופמן בהמ"ש 18-01-6010 אל חאג' נ' מדינת ישראל (18.6.14):

"אכן, דומה כי מן הראוי היה שטענה זו (התישנות- א"ל) **תבחן לגופו של עניין בידי מרכז פניות הנהגיים או מרכז הגבייה, אשר פועל כנגד המבקש, אולם כאשר מסתבר שבעיר גופים אלה אינם מבקרים את הטענות לגופו של עניין, איןני רואה הילך סביר אחר בפני המבקש כנגד העבירה המיוחסת לו.**".

במצב דברים זה, אנוס הנאשם להגיש בקשה להארכת המועד להישפט על מנת שניתן יהיה להעלות את טענת ההתיישנות. האם יעלה על הדעת כי בעקבות הכורה בו נמצא הנאשם, להגיש בקשה להארכת המועד להישפט, תיחסם זכותו לטעון את אותה טענה במסגרת התקיק העיקרי?

נדמה כי לא כך התכוון המחוקק.

סוף דבר, לאחר שהנאשמה סתרה את חזקתה המסירה הקבוע ה בחוק ומאהר והנאשמה לא הודיעה לנאשמת במהלך הזמן הקבועה בחוק על הودעת הכנס, אני מקבל את טענת ההתיישנות ומורה על מחיקת האישום.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ט, 07 ינואר 2019, בהעדך
הצדדים.